

L'HOMME DE LES
6:20

**DAVID
BALDACCI**

**L'HOME DE LES
6:20**

Traducció
Esther Roig

 efadós®

A Anthony Forbes Watson, el meu formidable editor al Regne Unit i estimat amic. M'has ensenyat moltes coses en el temps que hem passat junts, i no solament sobre llibres i edició, sinó sobre grans vins francesos i filosofies morals importants. On sigui que et porti el teu futur camí, t'estaré animant. I la nostra amistat perdurarà com totes les amistats veritables.

L'HOME DE LES 6:20

Primera edició: febrer del 2024

- © David Baldacci, dels textos
- © Esther Roig, de la traducció al català
Títol original: The 6:20 Man
- © Leo Flores, de la il·lustració de la coberta
- © Editorial Efadós, d'aquesta edició
Carrer d'Edison, 3 · Nau A
Polígon industrial Les Torreneres
08754 El Papiol (Baix Llobregat)
Telèfon 93 673 12 12
efados@efados.cat
www.efados.cat

Traducció:
Esther Roig

Coordinació del llibre:
Jaume Alcázar Parera

Assessorament lingüístic:
M. Neus Doncel Saumell

ISBN 978-84-19736-45-1
DL B-1585-2024
Imprès a Catalunya

Tota forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, salvant l'excepció prevista per la llei. Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra, dirigiu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics) - www.cedro.org

Capítol 1

En Travis Devine va respirar superficialment, va ignorar la calor i la humitat que s'enfilava al mateix ritme del sol, i es va afanyar a pujar al tren de les 6:20 com si fos l'últim vol per sortir de Saigon. Portava un vestit gris perla de confecció, una camisa blanca arrugada que necessitava una rentada i una corbata fosca mat. Hauria preferit portar uns texans i una samarreta, o uns pantalons de camuflatge i botes de combat. Però en aquest trajecte no podria ser.

S'acabava de dutxar, tot i que ja començava a suar, i s'havia pentinat l'embull de cabells tan bé com havia pogut. Anava ben afaitat i desprenia una discreta olor d'una colònia qualsevol. Calçava uns mocassins barats amb borles enllustrats a consciència. A la cartera d'imitació de pell duia el portàtil de l'empresa amb encriptació especial i que, en conseqüència, no podia fer servir per a ús personal, a més d'uns caramels de menta i un paquet de comprimits per a la cremor estomacal. Ja no s'emportava les pastilletes d'èxtasi que es prenia quan portava l'uniforme per lluitar pel seu país. L'exèrcit les repartia com si fossin confits perquè els soldats lluitessin més temps i més intensament dormint i menjant menys.

Ara costaven diners.

Les seves armes principals, en lloc de la carabina M4 i la pistola M9 proporcionades per l'exèrcit, eren dues pantalles Apple Mac de vint-i-set polzades, connectades digitalment a núvols potents i encriptats alimentats amb totes les dades que mai pogués necessitar. Era tot una collonada, en veritat, i curiosament en aquell moment era el més important del món per a ell.

El que t'ensenyaven al món de les altes finances era simple, de fet: o guanyes o perds. O menges o et mors de fam. Era una elecció binària. No hi havia un talibà o un soldat afganès fent veure que era un aliat teu

abans de disparar-te una bala al clatell. Allà, la idea fixa eren les projeccions de guanys trimestrals, la liquiditat, els mercats lliures i regulats, els monopolis i les oligarquies, els advocats en nòmina que volien que seguissis les normes, i els caps que insistien perquè no ho fessis. I el més significatiu de tot, les persones que seien al costat d'en Devine a l'oficina. Eren enemics mortals. Eren ells o ell en la versió de Wall Street de les arts marcial mixtes.

En Devine anava cap al sud de la gran ciutat en la línia de metro Harlem Nord. A trenta-dos anys, la seva vida havia canviat radicalment. I no estava segur de si li agradava o no. No, sí que n'estava segur. La detestava. Allò volia dir que tot anava d'acord amb el pla.

Va seure on seia sempre quan anava a la ciutat: tercera fila, seient de finestra, cantó d'estribord. A la tornada canviava al cantó de babord. El tren anava tirant sense autèntica ambició, a diferència dels humans que transportava. A Europa i a l'Àsia circulaven trens àgils com guepards, però allà eren cargols. Tanmateix, eren més ràpids que els cotxes encallats en el trànsit impossible que s'amuntegava per entrar i sortir de la ciutat matí, tarda i nit.

Generacions abans que ell havien recorregut aquella mateixa ruta per guanyar-se la vida als tallers clandestins de Manhattan. Molts havien mort abans d'hora a causa dels sospitosos habituals fabricants de vídues: infarts, embòlies, aneurismes, la mort lenta dels trastorns neurològics i els càncers, un fetge dolorosament sabotejat per un excés d'alcohol o morts autoinfligides entre aquells que no suportaven més la tensió.

En Devine vivia a Mount Kisco, en una casa adossada atrotinada que compartia amb tres joves de vint i pocs anys que intentaven forjar-se un futur de diverses maneres. Els havia deixat tots dormint quan havia sortit per intentar donar forma al seu futur dia a dia. El tren es continuava omplint mentre s'obria camí cap a Manhattan. Era l'estiu, el sol s'anava enfilant i la calor augmentava. Hauria pogut viure a la ciutat i haver pagat molts més diners a canvi d'un trajecte diari més curt. Però li agradaven els arbres i els espais oberts, i estar envoltat de gratacels i ciment a totes hores no era del seu gust. De fet, s'estava plantejant on podia viure quan una agent immobiliària coneguda d'un amic seu li havia trucat per dir-li que li havia trobat una habitació a la casa adossada. Era prou barata perquè li permetés estalviar una mica. I molta gent agafava el tren cada dia per anar a la ciutat, encara que això representés

fer llargues jornades. En tot cas, aquella era una filosofia que li havien inculcat a la psique la major part de la seva vida.

«Treballes fins que et mors, Travis», li havia dit el seu pare diverses vegades. «En aquest món ningú no et regalarà res. Ho has de prendre, i ho prens a còpia de treballar més que ningú. Mira els teus germans. Et penses que ho han tingut fàcil?».

Sí, els seus germans grans, en Danny i la Claire. Un neurocirurgià reconegut de la Clínica Mayo i una directora financera d'una empresa de Fortune 100, respectivament. Eren nou i vuit anys més grans que ell, i ja eren superestrelles carregats de diners. Havien assolit fites que ell no aconseguiria mai. L'hi havien dit tan sovint que res no el podria convèncer perquè no s'ho cregués.

Evidentment, el naixement d'en Devine havia estat un error. O bé el seu pare es va descuidar de posar-se el condó o la seva mare no era conscient que estava ovulant i no va mantenir a ratlla el seu luxuriós marit, i havia arribat ell i havia fastiguejat tota la família. La seva mare havia tornat a treballar immediatament a la pròspera consulta de dentista que tenia el seu pare a Connecticut, on feia d'higienista. En Devine ho havia sabut després, naturalment, però potser també havia notat la indiferència dels seus pares cap a ell quan era un nadó. Aquella indiferència que es va convertir en fúria quan en Devine feia l'últim curs a l'institut.

Va ser quan el van acceptar a West Point.

El seu pare s'havia enfurismat: «Jugar a soldats en comptes de sortir a guanyar-te la vida? Bé, noi, a partir d'ara no veuràs un cèntim de la família. La teva mare i jo no ens mereixem aquesta insensatesa».

Malgrat tot, ell havia trobat el seu lloc al món dels militars. Després de graduar-se a West Point, havia passat per l'àrdua Escola de Rangers, i va aprovar l'examen d'arrossegar-se, caminar i córrer, que era com es descrivien les tres fases. Amb diferència, la pitjor part havia estat la privació de son. Ell i els seus companys havien caigut literalment inconscients mentre estaven drets. Més tard, l'havien acceptat com a membre de l'elitista 75è Regiment de Rangers. Allò va ser encara més dur que l'Escola de Rangers, però li havien encantat les forces especials i les missions perilloses i exigents d'atacs llampec que com a membre havia de complir.

Va aconseguir fites importants i les va comunicar als seus pares per carta, amb l'esperança d'arrençar-los alguna lloança. No va rebre mai resposta de la seva mare. El seu pare li va enviar un correu electrònic

preguntant-li a quin parc nacional l'assignarien ara que era un «explorador». Havia signat el correu amb un «Pare orgullós de l'Os Iogui». Podria haver pensat que el seu pare hi posava sentit de l'humor, si no fos que sabia que no en tenia gens.

En Devine havia guanyat dues estrelles porpra, una estrella de plata i una pila més de peces de metall i llaços. En el món de l'exèrcit, se'l coneixia com una bèstia del combat. Ell només es qualificava de «supervivent».

S'havia posat l'uniforme essent un noi i n'havia sortit essent una màquina de guerra. Amb un metre vuitanta-sis i mig, tal com l'exèrcit l'havia mesurat amb precisió, havia entrat a West Point amb un estat físic mitjà, desmanegat i pesant vuitanta-dos quilos. L'exèrcit i la seva pròpia determinació l'havien transformat en cent dos quilos d'os, múscul i cartílag. La seva presa era com la mandíbula d'un cocodril; el seu vigor se sortia de la gràfica, la seva capacitat de matar i sobreviure el situava a dalt de tot de la cadena alimentària, amb les orques i els taurons blancs.

Havia ascendit a capità quan tocava i havia lluit les dues barres platejades amb orgull, però llavors en Devine havia decidit plegar perquè ho havia de fer. L'havia esquinçat per dins en aquell moment. Encara li feia mal. Era un militar de dalt a baix, fins que no ho va poder ser més. Era una decisió que havia de prendre.

Després d'allò s'havia estat un mes en un pis pensant què podia fer, mentre antics companys li trucaven, li escrivien correus electrònics i missatges preguntant-li com diantre podia haver deixat l'uniforme. No n'havia contestat cap. No tenia res per dir-los. Un líder que no havia vacil·lat mai a l'hora de donar ordres i posar-se al capdavant no trobava les paraules per explicar el que havia fet.

Va tenir l'ajuda de la Llei Post-9/11 per a Soldats Desmobilitzats que li va pagar la matrícula completa d'una universitat pública dins de l'estat. Era una bona compensació per haver estat a punt de morir pel teu país. Així es va treure el títol de màster en administració d'empreses.

Era el més gran de la promoció a Cowl i Comely, l'empresa d'inversió putera ultrarica on treballava amb un càrrec d'analista ras. Quan havia sol·licitat la feina a Cowl, sabia que l'havien mirat amb desconfiança per l'edat i els antecedents poc habituals. Li havien agraït superficialment el seu servei militar, perquè era una cosa que es feia sempre, automàticament. Però probablement havien de complir una quota de veterans i el

van agafar. Tant li feia la raó per la qual l'havien escollit mentre això li donés l'oportunitat de ser tan desgraciat com fos possible.

«Sí», va pensar, tot mirant per la finestra. «Tan desgraciat com sigui possible».

Havia provat d'agafar trens que sortien més tard per anar a la ciutat, però hi havia massa homes amb corbata com ell que anaven a treballar, que anaven a la guerra. Necessitava arribar-hi primer, perquè qui arribava primer en sortia sovint victoriós. Els militars també l'hi havien ensenyat.

Així doncs, pujava cada matí al tren de les 6:20 i viatjava a la ciutat com un càstig. I per més que detestés la feina i la vida que implicava, la penitència no repararia mai el seu crim.

Capítol 2

El tren de les 6:20 travessava camps bucòlics que treien el nas fora d'una metròpoli d'una amplària i complexitat inigualables. Pel camí, recollia persones en estacions situades en pobles benestants que existien bàsicament per servir la bèstia famolenca que esperava al sud. Finalment passava esbufegant per davant d'un enclavament de cases que eren de les més cares del país. Era gairebé injust anomenar-les «cases». Un lloc gairebé tan gran com un centre comercial hauria de tenir un nom més ostentós, i en Devine creia que ni tan sols mansió o torre els feia justícia. «Palau», potser, sí, «palau» hi esqueia.

Va aixecar el cap del portàtil, com feia cada matí quan passava per aquell punt. Cada vegada que mirava a fora, estaven pujant una altra estructura o estaven fent més luxosa una que ja existia. Entraven camions de ciment amb càrregues humides per fer piscines més grans i més elaborades, fer cases més altes o més amples, o es construïa una casa de convidats o s'hi afegia un *green*. Allò donava feina a la classe treballadora, o sigui que en Devine havia de creure que alguna cosa bona es treia de la cobdícia i la pretensió.

El tren va alentir en acostar-se a un revolt i va pujar serpentejant mandrosament sobre un turó ple de sots. Va alentir una mica més la marxa i gairebé es va aturar. Hi havia un senyal de seguretat en aquell punt amb què els amos del tren no podien o no volien fer res. Dir que en tenien el monopoli era com dir que la terra girava al voltant del sol, o sigui que per què s'hi havien d'amoïnar?

I quan van parar del tot, en Devine la va veure. Només l'havia vist alguna vegada abans, i només quan començava a fer calor. No tenia ni idea de per què estava llevada tan d'hora, però se n'alegrava.

El mur de separació era alt, però no prou per obstruir la línia de visió dels que anaven en tren en aquell punt del turó. Sabia qui era el